

TRĂBUNA ROȘIEA ROMÂNILOR DE LA ARDEALULUI

Dlui
Szatmár m.
Ilieșiu Victor
NAGYSOMKUT
(ersp.)

A magyarországi románok szócsove. — Organ de afirmare al Românilor din Ungaria

Szerkesztőség és kiadóhivatal — Redacția și administrația:
Kolozsvár—Cluj, Str. Deák Ferenc-utca 36. Telefon: 17-49.

Căsuța postală Nr. 3.

Românii transnistrieni

Ultimele evenimente au pus în discuție problema românilor transnistrieni, asupra cărora există o seamă de controverse în ce privește originea, numărul și așezarea lor. În cele ce urmează reproducem după o lucrare a savantului profesor I. Simionescu, capitoul care se ocupă cu multă competență de românii transnistrieni:

„Foarte numeroși sunt românii de peste granița răsăriteană. Dincolo de Nistru, satele românești se țin și până departe spre răsărit, în vechile gubernii: Podolia, Ekaterinoslav și Crimeea.

Dealungul malului stâng al Nistrului nu se aude decât limba moldovenească, dela Mohilev până la Ovidiopol. E baza unui triunghi cu vârful spre Bug și chiar Nipru. Este ținutul în bună parte cuprins în noua Republică moldovenească cu capitala întâi la Balta, la Nord un însemnat centru moldovenesc, mai apoi mutată la Tiraspol, orașul în mare parte numai cu români, așezat în dreptul Tighinii.

În întregime moldovenii din această regiune ocupă locurile cele mai bune de arătură din lungul apelor. Prin aceasta se vedește vechimea lor, fixați pe pământuri relicuete la așezare. Numirile satelor sunt românești: Botoșani, Gavanosu, Vadu Turcului, etc. Chiar la 150 km. de Nipru se află satul Glodoși iar între Nistru și Bug satele: Chiscul-Lung, Floarea. Există până și nume de drumuri românești (Sleaul Băciului dintre Doroja și Dubăsari).

Numărul total al românilor transnistrieni e de aproape 800.000 suflete; cu românii ademeniți încă din timpurile țariste spre Extremul Orient, colonizați în Siberia, numărul se ridică foarte probabil la peste 1.200.000 suflete.

Origina moldovenească a acestor locuitori este netăgăduită. Unii reprezintă expansiunea veche a românilor până dincolo de Nistru. Alții sunt aduși de către boierii împrietăriți de către Ecaterina II, în afară de moldovenii luați de oștile rusești în retragere. Colonizările forțate se datoresc mai ales satele dinspre Nipru; lor se mai adăogă oierii ajunși în Crimeea cu turmele cam între anii 1860—51, având uneori caracterul unor emigrări în masă (1880—1890). Au rămas și după război, întemeind în 1921 cooperative la Samfiropol și chiar în Rostov pe Don. A funcționat și în 1930 „Societatea oierilor transnistrieni din Caucazia de Nord”.

Dacă portul s'a schimbat după al neamurilor încunjurătoare, obiceiurile la transnistrieni au rămas aceleași: Plugășorul la Anul Nou, colindele de Crăciun, pețitorii și vorniceii la nuntă; aceleași jocuri: hora, sârba, etc. Cântecul popular au reminiscențe depărtate, dela origină:

Nistrule, râu blăsiămat
De când te-am trecut
Și am ajuns la Buh
De fraji m'am înstreinat.

Nu s'au schimbat românii nici ca ocupație. Plugăria este mai de seamă; oieritul s'a păstrat în Crâm. F'au înstăriți, cu gospodării pline. Numai românii mai izolați de peste Nipru, în gubernia Ecaterinoslavului și a Chersonului, au fost ademeniți spre industrie, ca lucrători, părăsind ogrorul și păstoria.

Nu și-au pierdut însă nici naționalitatea,

Ostilitățile din Siria cont nuă

Guvernul din Vichy n'a acceptat condițiile de armistițiu propuse de Anglia

VICHY, 12. (OFI.) Guvernul francez publică răspunsul englez dat la cererea franceză pentru încetarea ostilităților din Siria, precum și răspunsul guvernului francez la nota britanică.

Notă britanică dată ca răspuns la cererea de armistițiu, conține între altele următoarele condiții:

CONDIȚIILE PUSE DE ANGLIA:

În ceea ce privește soarta trupelor franceze din Siria acestea trebuie să primească deplină libertate de a se alătura forțelor aliate, care luptă împotriva puterilor axei. Soldații care nu vor voi să se alătore forțelor aliate și familiile acestora, vor fi repatriate atunci când împrejurările vor îngădui aceasta. Trenurile, porturile, toate mijloacele de comunicație, instalațiunile de radio și instalațiunile petrolifere trebuie puse la dispoziția aliaților în stare intactă. Aliații sunt în drept să ocupe în întregime Siria pen-

tru tot timpul cât va dura războiul. Toți supușii germani și italieni din Siria vor fi predați aliaților pentru a fi internați. Toate vasele trebuie predate aliaților în stare intactă.

RĂSPUNSUL FRANȚEI:

Răspunsul francez a fost predat la 11 Iulie ambasadorului american din Vichy pentru a fi remis guvernului englez.

În răspunsul dat, guvernul francez își exprimă regretul că condițiunile britanice nu sunt în acord cu drepturile și privilegiile convenite Franței în calitate de putere mandatară. Guvernul francez nu poate semna un armistițiu, prin care i se impun condițiuni potrivnice intereselor și demnității Franței. Guvernul francez are deplină încredere, că generalul Dentz va lua măsurile corespunzătoare stării de fapt în cazul când guvernul britanic își asumă răspunderea pentru prelungirea războiului început. (MTI.)

Muncitori americani lucrează la construirea bazelor navale engleze

— Președintele Roosevelt consideră această acțiune perfect îndreptățită —

WASHINGTON, 12. (DNB). — Președintele Roosevelt a confirmat știrea, că la construirea bazelor militare engleze lucrează muncitorii din America de Nord. Președintele a declarat că se va proceda la construirea unui număr de 50 baze militare engleze din oțelul furnizat din Statele-Unite. În toate colțurile lumii se vor găsi lucrători din Statele-Unite cari vor lucra pentru guver-

nul britanic și cari vor fi salariați de acest guvern.

Președintele Roosevelt a declarat, că angajarea lucrătorilor americani la construirea bazelor militare engleze este absolut legală și că această muncă va fi prestată în cadrul legii pentru ajutorarea Angliei, deci lucrul prestat se face în favorul guvernului englez. (MTI.)

Agitatorii comuniști și-au reluat activitatea în Statele-Unite

— La Cleveland un comunist australian a atacat violent nobilimea engleză —

NEW-YORK, 12. (DNB.) Mulțumită situației create prin amicitia între Moscova—Washington și Londra, agitatorii bolșevici și conducătorii comuniștilor din America și-au reînceput activitatea lor în deplină libertate.

Organizațiile comuniste țin întruniri la New-York și în alte orașe americane. La congresul comuniștilor din Cleveland un agitator australian a ținut un discurs extrem de violent împotriva lorzilor englezi și a jurat că această clasă supra-

pusă va fi ștearsă de pe suprafața pământului. (MTI.)

WASHINGTON, 12. (DNB). — Casa Albă a anunțat oficial că președintele Roosevelt a numit pe colonelul Donovan în fruntea Serviciului de propagandă americană înființat în curând. (MTI.)

NEW-YORK, 12. (DNB). Agenția „Associated Press” află din Washington, că președintele Roosevelt se va adresa Congresului cerând aprobarea înființării unei Legații americane în Islanda. (MTI.)

ostașilor moldoveni, un soldat transnistrian exclamă:

„Dar pe noi fraților, cui ne lăsați? Vom săpa Nistrului altă albie, ca noi să fim totdeauna nedespărțiți de voi”.

De Ziua Domnului

Sfinții părinți

Alina! Lăudați pe Domnul, că bine este să preamărim pe Dumnezeu nostru, căci plăcută și cu bună cuviință este lauda.

El tămăduiește pe cei cu inima zdrobită și leagă rănile lor.

Mare este Dumnezeu nostru și aotputernic și înțelepciunea lui este nemăsurată. (Psalmii 147: 1—5).

In a cincea Duminecă după Rusalii, Biserica prin cântări de slăvire, cinstește pomenirea tuturor sfinților Părinți, pentru că sfinții au dat vieții pământesti cea mai frumoasă podobă, ei au făcut pământului cel mai frumos dar.

Pământul are început, are vârste, îmbătrânește și va trece așa cum ne sfârșim și noi toți.

Sfinții au sădit însă pe pământ o floare neîmbătrânitoare; nu se ofilește nicicând și crește până la ceruri. Aceasta este sfințenia. Este însă o floare ciudată: se hrănește numai cu mustul jertfelnicei, a lepădării de sine, a totalei dăruiri pentru Hristos și Evanghelia lui.

Există așa numită „Floare a regiunii”, foarte rară și crește numai pe anumite înălțimi. Sunt pasionați, care o caută și cu riscuri se cațără pe stânci și pe margini de prăpăstii numai să ajungă în posesiunea ei, deși este și ea pieritoare.

Facem noi creștinii la fel? Riscăm noi cele lumești ca să dobândim în schimb cununa neveștejitoare a sfințeniei. Căci sfințenia, repet, nu este o favoare numai a sfinților Părinți, ci este un drept de moștenire al nostru al tuturor creștinilor.

Și iată marea noastră dobândă când facem pomenirea sfinților Părinți. Ei, după cuvântul sfântului Ioan Gurădeaur, n'au nevoie de laudele noastre ca să se bucure de fericire mai deosebită. Ci noi avem nevoie mare de încurajarea lor, de pilda vieții lor și pomenindu-i cu laude cât mai des vom fi ispitiți a le urma pilda, făcându-i dascăli ai vieții noastre așa, cum sunt ei neîntrecuți dascăli ai lumii.

Și îi numim Părinți, pentru că ei ne pot naște din nou la o nouă viață.

Părinții trupești ne nasc pentru viața de aci, chiar dacă pentru unii este o viață lipsită de dureri, lipsită însă de durerea îmbătrânirii și a morții nu este.

Sfinții Părinți ne pot naște la o viață neîmbătrânitoare. Pentru acest dar cuvine-se să-i pomenim cu laude.

Ei sunt, așa cum spune cuvântul Evangheliei: lumină lumii.

Viețile lor neconțin ard, fără stingere, ca niște candelă uriase pe culmi, luminându-ne calea celor ce stăm într-un tunec și în umbra morții.

Preot FL. MUREȘANU

GRAI ȘI SUFLET ROMÂNESC

DESTINUL CONDEIERULUI

Prietenilor mei

O! Noi demult am pornit pe brazdele-
azurului cu coase.
Lanurile gândurilor le-am secerat
— culcuș pentru îngerii nopții —
... de mult! ...
Sufletele noastre
le-am desghiocat din baere
și le-am strâns în slove de strofă
ca să nflorim cu ele ca pe o stofă
abecedare
copiilor.
Poemele noastre le-am scormonit
demult! cu dalta
din cremene nebunii
și
ni le-am tors ca pe-o pânză de pajanjen
— în unghere —
împletindu-le cu arnici de sânge.
Carnea ne-am stors-o în paharele amarului
să strângem răbdarea
— bob cu bob —
și s'o sorbim până'n fund
... mult, mult.
— și s'o lungim cu lacrimile noastre, setoși —
să colcăe otrava versului în noi
și'n spuză focurile dorului dospească!
Hei!

Noi ne'ngropăm morții
sub merii de vară
din fundul
grădinilor,
ca să-și urce sufletul în rodul verde-crud
din care să ne potolim
— mușcând din inimile lor —
inimile noastre.
O! Noi ...
Noi răscolim ogoarele cu plugurile
și-i sărutăm pe ei în fiecare strop de țărână.
Noi adastăm miros de iarbă puhavă
și binecuvântăm izvoarele
ca buzele noastre.
Noi facem vânturile
să cânte din viori de lut prin poene;
și-hulubii
să ne ducă vorbele la cer;
noi strângem lăstunii în falfăiri de fum,
noi hârbuim ceru
în pale ușoare,
noi scoborim
heruvii
pe căi-lactee ...
O! Noi ...
Noi în fiecare seară
zăbovim
— pe prismă —
în povești
cu noi.

GHEORGHE MONAHU

Dela noi din Basarabia

Așa este intitulat volumul de povestiri,
descrieri și întâmplări din Basarabia, scris
de d. Gheorghe V. Madan, apărut în colecția
„Cartea Satului”, scoasă de Fundația
Culturală Regală. Cărțile apărute în această
colecție, scrise pe înțelesul și pentru tre-
buințele poporului, sunt foarte frumoase și
folositoare. Sunt pline de învățături trebu-
toare inimii și minții, și vieții gospodărești
de toate zilele. Înșirăm câteva: Inima no-
astră de Mihail Sadoveanu, Vieța creștină
în pilde de Al. Lascaro-Moldoveanu, Toate
leacurile la îndemână de V. Voiculescu, In-
tre pospodine de Lucia Filimon-Ciulei, Cu-
legere de coruri de Nicolai Oancea, Șeșetori
la țară de Apostol D. Culea, Răsunete din
Basarabia de G. V. Madan, Oameni de pe
Semeș de Liviu Rebreanu, Biblioteca satu-
lui de Emanuil Bucuța, Auzite și trăite la
țară de I. Simionescu, Ogorul nostru de
Ilie Isvoranu, Colinde de G. Breazu, Chi-
puri din Săcele de Gh. Moroianu, Dela noi
din Basarabia de Gh. V. Madan, și altele.

Toate cărțile sunt împodobite cu chipuri
și deseme.

Astăzi reproducem din cartea cu titlul de
mai sus a dlui G. V. Madan, următoarea
întâmplare:

POVESTEA UNUI CÂNTEC
VECHI

A fost o vreme, când moldovenii noștri
dela țară, umblau în cărașii depărtate, du-
când cu chirie fel de fel de mărfuri, sau
roduri de ale pământului dintr'un oraș în
altul, de pela Chișinău și Orhei în spre
Galați, Cetatea Albă sau Odessa și de pe
acolo încoace.

Că nu ieșise încă drumurile de fier și lu-
mea umbla și călătorea pe șleahurile largi,
care străbăteau Basarabia dela un capăt la
altul în lung și'n lat.

Negustoria era mai mult călătoare decât
statornică.

S'a închis iarmarocul aici, — încarcă și
hai la drum!... că mâne îi iarmaroc de acu
în cutare loc...

Și umblau negustorii ca irozii din târgu-
șor în târgușor, cu harabalele încărcate de
rituri, de siacuri și de haine gata. Tot așa
și mocanii cu mărfurile lor dela Sibiu și
Brașov și tot așa și țiganii cu uzinele, sau
dacă vreți, fabricile lor purtate de măgari:
câteva ciocane-ilăe, un foiu și câteva bu-
căți de fier mort, pe care-l oțeleau apoi la
foc și făceau din el cosoare și toporașe.
In aceste chirii și călătorii lungi se în-

tâmpla uneori și câte o nenorocire în cale.

Odată s'a întâmplat, că o tabără de că-
răuși din partea codrului, ajungând la Ni-
stru, au desjugat boii să-i dea la apă și să
se mai hodiească.

Era zi de vară și cei mai tineri s'au vârit
în apă să se scalde.

Și s'a întâmplat că un flăcău, frumos ca
un bujor și singurul fecior al unei văduve,
care pornise și el în chirie, ca să câștige un
ban de cheltuială și să vadă și dânsul lu-
mea, s'a întâmplat, zic, că s'a inecat în
Nistru...

Maică-sa — vai de ea! — când i-au adus
vestea că Gheorghe al ei — așa îl chema —
s'a inecat... unde a început a se vâicăra și a
se bocil!...

Mult și amarnic l-a mai bocit biata fe-
meel!...

Dar dela o vreme s'a mai ogoit; însă nu
chiar de tot.

Că, în loc să-l bocească, a zămislit și a
început a cânta încetișor un cântec cu
viers de jale:

„Frunză verde măcieș,
Dragul maicii Gheorghieș,
Mândru nume și-ai ales
Și'n chirie ai purces:
Pe dealul Buceagului,
Pe valea Ciocranului,
Pe drumul Adessului,
Pe cărarea Nestrului.
La Nestru au desjugat,
Boii că i-au adăpat,
Și'n apă s'au aruncat.
Toți flăcăii s'au scaldat,
Numai Gheorghe s'a'nnecat.
Eu îl aștept ca să vie,
El îmi trimite hârtie,
Să-i trimit de tătușie.
— Ce ții bun că-i grajdul bun,
Dacă Gheorghe-i mort pe drum?!...
— Ce ții bun, că-i casa mare,
Dacă Gheorghe-i mort pe cale?!...
Și chiria boierească,
Ard-o un foc s'o prăpădească!“

Ieșea, biata femeie, seara cu furca pe
prisma casei: torcea și cânta încetișor acest
cântec.

Femeile și fetele vecine ascultau și oftau;
până ce l-au învățat și ele.

Și tot așa din om în om și din loc în loc,
s'a răspândit cântecul acesta în toate păr-
țile.

Și oricine îl cântă sau îl ascultă, oftează:
căci e cântec născut din durerea și inima

O STEA

Aseară, a căzut o stea în nămol,
— Ca albele clipe-ale vieții —
Aseară, a căzut o stea în nămol
Și cerul în noapte simțitu-s'a gol,
Ca'n blana lui albă giganticul pol
Strivit de durerea cea verde a humii.

Și cerul în noapte simțitu-s'a gol,
— Ca albele clipe-ale vieții —
Și cerul în noapte rămas-a prea gol,
Și șerpi mari și umezi: haoticul stol
Cu limbi de jăratec în negru ocol
Momeau în tăcere drumeții.

Veneau curioși la banalul nămol,
— Ca la tot ce-i banal în viață —
Zoreau curioșii spre negrul nămol
Să vadă steluța căzută din pol
Și rar câte unul cu sufletul gol
Pleca cu durerea pe față...

Iar altul cu sufletul: cioburi de ol,
Râdea de enigma vieții...

... Aseară, a căzut o stea în nămol
Și cerul în noapte rămas-a prea gol
Și limbi de șerpi negrii în negru ocol
Momeau în tăcere drumeții...

ION CHEREJAN

Biblioteca „Tribuna Ardealului“

Au apărut și se află de vânzare la toți
chioșcarii și depozitarii:

Nr. 1. De pe Mureș și Câmpie — hore și
chiuituri. 30 fileri.

Nr. 2. Iosif Vulcan — 100 de ani dela na-
șterea lui — de Preot Ion Georgescu.
20 fileri.

sfâșiată a unei mame...

„Și oricât ați fi de depărtați,
De-a voastre mame nu uitați!...
Căci nu-i nimic mai sfânt
Pe acest pământ
Ca numele de Mamă“.

In acest fel s'au născut baladele populare
sau cântecele bătrânești. Multe încă n'au
fost culese și tipărite, ci se află numai în
gura poporului.

Colaboratorii noștri și toți cei ce iubesc
literatura poporului, dacă găsesc prin partea
locului cântece și povestiri despre întâm-
plări și oameni dedemult, cari încă n'au fost
tipărite, îi rugăm să ni le trimită pentru a
fi publicate în ziar.

— d —

Icoane

Munții sărută zările, spintecând țările
înalte. Buciumul cuvântă stelilor spân-
zurate de catapeteasma cerului. Pe că-
răruia ce duce spre Râscruci, bulgărij de
rouă împrăstie scânteii de cremene.
Poiana brazilor dintre Răzoare, își spală
obrajii, în aghiasma izvoarelor ce-o
străjuiesc.

„O vinit lelița,
Să-și umple cofița“ ...

Cântecul umple văzduhul ozonat de
tăria brazilor; izvoarele se'ngână, ducând
spre valea dintre Lunți, refrenul doinei
matinale.

„O vinit ficiorul,
Să-și stămpăre dorul“ ...

Cărăruia ce șerpuește alene, se freacă
la ochi somnoroasă, închinându-se în
pripă, stelei ce-a mai rămas pe cer. Pă-
durea a căscat prelung, șuerând cu gla-
sul mierlei, melodia munților și-a doru-
lui pribeag. Pe coama de sticlă a isvo-
rului ce se hârjonește'n drum spre vale,
un fluer rătăcește singur și plin de tris-
tețe. Ciobanul și-a aruncat în apa stră-
yezice, dășaga nădejdlor sale.

Soarele și-a asvârlit siluțele aurite,
peste munți, văcele și poene. Cântecul
dimineții, e purtat acum din gură'n
gură. In vale la Răzoare, ciripesc vră-
biile satului. Tălângile sparg liniștea

odihnitoare, care buimăcită, a luat-o la
sănătoasă.

Pe-ogorul învecinat cu fânața lui Toa-
der Toporaș, vântul strânge'n brațe,
brazdele de fân proaspăt, ce cad de-
valma, în urma cosașilor voinici. Voa-
bele scapără în tășuri de cosit. Aerul e
'nmiresmat cu parfum sălbatic. Când și
când, cosașii se opresc, ștergându-și
unelte, c'o mână de iarbă crudă. Piatra
din teacă se plimbă pe luciul coasei. Un
oftat fășnit din rărunchi tineri, și pâl-
mașii glicii, se aruncă cu acelaș elan de
muncă, în iarba ce-o rătunzesc dela
rădăcină.

De pe deal, răsare silueta tânărului
flăcău Toader Toporaș. Spetele lui, sunt
cât ogorul său de late. Din ochi, îi isvo-
răsc oreri aprinse și nădejdi de roadă
îmbelșugată. Fruntea lui, arcuită ca o
boltă de biserică, își descreștește ultima
cută de amărăciune. Un păr stufos de
culoarea corbului, se luptă cu vântul
năprasnic, ce-a mbrâncit o brazdă din
marginea ogorului vecin.

Toader își privește avutul. E mândru
că și l-a putut agonisi din truda lui.
Astăzi e stăpân și fruntaș în sat. Anii
petrecuți la oraș, nu l-au înstrăinat, nu
l-au îndepărtat de ogoarele satului său.

Aruncă deoparte straița cu merinde,
își face loc în iarbă, așezându-și coasa
pentru ascuțit, moștenită dela unchișul

său, Griga Ilinchii. Ciocanul galopează
tăios, pe ascuțișul coasei. Gândurile lui
Toader, se'nvâltorează cu larma strid-
dentă a ciocanului săltăret.

Toader se ridică, ca un munte din
zare. Coasa lui se'nvrăștește sprinten, în
iarba ogorului ce-l stăpânește. Sudori de
căldură, se preling pe fruntea viselor
sale. Ii furnică prin minte, fel de fel de
gânduri. Ieri, în biserică, zdrobit de greul
săptămânii, popa, l-a dojenit cam aspru.
La horă, Măriuca Fluerașului, i-a tras
o palmă de-a roșit ca un rac în apă clo-
cotită. Și cât de mult ține el la această
fată dolofană, cu ochi de mure și buze
de smeură coaptă. Și-și amintește Tode-
raș, flăcăul mamii, de toate episoadele
dramatice ale vieții sale. Uzinele cu mi-
ros de smoală înfierbântată, străzile cu
uruit de camioane grele, larma asurzito-
are a orașului, tot decorul acesta
pestrit, se învălue ca'ntrun film poli-
list, pe pânza vedeniilor sale. Grea
și searbădă a mai fost vieța burgului
părăsit de câteva luni. Bănuții ce și i-a
legat bine într'o năfrămuță căpătată'n
dar dela Măriuca, i-a adus cu frica'n
sân, în casa ce-l aștepta de atâta vreme.
Iată-l astăzi gospodar și om vrednic de
ispravă.

Umbra ce-l urmărea din spate, se
mișorase de-o șchioapă. Clopotul bălân-
gănea de amiază. Coasa mai retează urf
braț de iarbă, și cade sub ploaia de

raze dogoritoare.

... Ghemul soarelui își deapănă
ultima rază de lumină. Scârțitul carelor
cu povară, se aude strident, în liniștea
ce s'așterne pe ogoare. Spicele de grâu,
crescute în pripă, se'ndoaie în leagănul
serii. Albinele rătăcite printre flori, se
'ndreaptă grăbite către stupul flămând.

E liniște. O liniște de biserică goală și
îmbătrânită de povara anilor. Satul de
pe Răzoare e'ncins cu brăul nopții.
Lătratul câinilor, mai conturbă liniștea
adâncă.

Pe drumul din deal, Toader Toporaș,
se clatină agale, cu coasa de-a umăr.
Uitase că trebuie s'ajungă mai de vreme
'n sat. La poarta din crucile drumului,
Măriuca Fluerașului, îl așteaptă dornică
de un sărut. Toderăș pare supărat. Dar,
dragostea nu știe de supărare; ea trece
peste toate punțile de ceartă. Și mâinile
vânjoase cuprind trupul tânăr, încins cu
altii noi. Supărarea s'a strivit sub să-
rutul înfocat al feciorului Irinii
Fătului...

Noaptea își îmbracă haina de'ngropă-
ciune. Un ecou surd, se aude'n vale.
Tăcerea își toarce caierul tainelor sale.
O stea cu coadă, s'a desprins de pe
boltă. In cartea vremii, se scriu răvașele
sortii.

Din calendarul timpului, s'a rupt o
filă de vis și aspră sudoare.

Victor Ilieșiu.